

SABINA (VI)

Jeden poctivý muž, Pražan, jehož předkové pocházeli vesměs ze Zbiroha, se jednou při obědě rozhodl, že ihned navštíví Karla Sabinu a řekne mu, jaké má o něm mínění, přímo do očí mu naplije. A nevyčkav moučnicku, sebral se, v předsíni vytáhl ze stojanu tu nejpádnější hůl a šel. Sabina však nebyl doma, a tak se poctivý muž postavil před Sabinův dům a čekal. Dočkal se večera, dočkal se noci, Sabiny však ne. Zůstal tam tedy celou noc. Pak celý den a pak, pak poctivý muž prostál před zrádcovým domem další noc. Teprve ráno, slunce již nacházelo se dosti vysoko, spatřil Sabinu vycházet — nu samozřejmě, jak by odjinud — z neřestné uličky. Zmátoženě se k Sabinovi rozběhl a zastoupil mu cestu v okamžiku, kdy Sabina vztahoval ruku ke klice domovních vrat. Cha! vzkřikl poctivý muž, upustil hůl, klesl před Sabinou na kolena, popadl se oběma rukama za hrdlo, jeho tvář zbrunátněla, zachroptěl a... udeřil čelem o chodník. Již se nepohnul. Sabina naň chvíli hleděl, váhal, má, či nemá-li překročit mrtvolu, pak se však otočil a ztratil se v téže uličce, z níž přišel.